Předmluva

Starodávné tradice léčitelství se zrodily v dobách sjednocování člověka a Přírody, což samozřejmě přispělo k tomu, že léčitelé-zaříkávači během uzdravovacího procesu v zájmu zdraví pacienta pomoc hledali nejen u Boha-stvořitele, ale utíkali se také k Vodě, Ohni, Větru, Stromům, Bylinám, Kamenům ... K zaříkávačům, kteří žili téměř v každé vesnici, se všichni chovali s úctou.

Vedli tichý, poněkud tajemný bohabojný život. Jejich komůrky zářily čistotou, každý kout byl vysmýčen, vzduch voněl bylinkami. Na rozdíl od čarodějů zaříkávači a léčitelé nikdy nepoužívali takové zlověstné pomůcky jako krev, žabí oči, vnitřnosti zvířat, kuřecí nohy a podobně. Doposud totiž zpravidla léčí odvary z bylin, mastičkami a zápary. K uzdravování zhusta využívají oheň, vodu, vosk, sůl. Za žádných okolností své vědomosti nezneužívají, lidem nikdy neuškodí, neboť to považují za hřích. Navzdory této skutečnosti i v léčitelství a zaříkávání existují kruté metody léčby. Tak třeba velice často používají metodu přenosu choroby či rodového prokletí z člověka na zvíře. Stává se, že nemocného lze spasit jedině tímto způsobem.

Jak se k receptům léčitelů a zaříkávačů postavit? Zvláště vezmeme-li v úvahu, že získat je lze v jakémkoli městě div ne na každém rohu. Rozhodně s obezřetností. Vydavatelé této publikace jsou toho názoru, že churavějící člověk se má nejdříve nechat vyšetřit ve zdravotnickém zařízení. Ani senzibilové, ani léčitelé či zaříkávači v žádném případě nenahradí současnou diagnostickou techniku!

Lékaři se obávají, že nemocní vyhledávající pomoc léčitelů dopustí, aby jejich choroba zastarala. Praxe však ukazuje, že k léčitelům, senzibilům a zaříkávačům se lidé o pomoc utíkají teprve poté, co prošli rukama lékařů. Cožpak lze odsoudit nemocného, že se stébla chytá, že se snaží využít i tu poslední šanci na uzdravení? Ostatně má vůbec někdo právo kamenem házet po léčiteli, jenž se pokouší pomoci?

Bohužel, na této Zemi se nenajde jediný léčitel, jediný lékař schopný vyléčit absolutně všechny choroby. Nelze dokonce najít knihu, v níž by byly shromážděny recepty, s jejichž využitím by se z těla daly vyhnat veškeré neduhy. Ani tato publikace nepředstavuje výjimku. Její vydavatelé si za cíl rozhodně neuložili nesplnitelný úkol shromáždit všechny léčebné recepty, jež existují. Předkládaným dílem se rozhodli nabídnout to, co v jiných publikacích podobného žánru chybí. Současně se usilovali dodržet základní podmínku – vše, co je zde publikováno, může být využito bez jakýchkoli problémů, aniž by to materiálně zatížilo jakoukoliv rodinu.

Jestliže jste po prolistování obsahu pocítili úlevu, jestliže se do vás vlila nová naděje jako po setkání s dlouho očekávaným léčitelem, znamená to, že jsme nepracovali zbytečně. Přejeme vám mír v duši, zdraví a vše nejlepší!

Málo známé způsoby předcházení chorobám a jejich léčení

JAK SE ZBAVIT USAZENIN V ORGANISMU

V této části je materiál, jenž se poněkud liší od všeho ostatního, co bude publikováno dál. Obsah této kapitoly do určité míry představuje jakousi symbiózu medicíny – lidové a vědecké. Osnovou určující její základní elementy jsou zevšeobecnělé zkušenosti známé lidové léčitelky Naděždy Semjonové. Tato žena prošla cestou vedoucí od hranic invalidity, když oficiální medicína, jež vyčerpala veškeré své možnosti, ji odsoudila k nehybnosti, až k poznání moudrosti lidové medicíny a využití získaných vědomostí nejen k vlastnímu vyléčení, ale později rovněž k léčení dalších beznadějně nemocných. Přemýšlejme nad tím, co tato léčitelka říká:

„Když jsem dovršila čtyřiceti let, poprvé jsem pochopila, že hlavní příčina mnoha nemocí spočívá v tom, že střeva jsou ucpána, zavalena letitými nánosy odpadu, neustále otravujícího organismus. Uvědomila jsem si, že zbavit se jich znamená současně se zbavit chorob. Lékaři moc dobře vědí, že člověk, jenž je dlouhodobě nemocný, v sobě nosí 10-20 a někdy až 30 kg odpadu. Odkud se vlastně tyto obrovské nánosy v lidském organismu berou?“

Ukazuje se, že různé potraviny se v lidském těle zpracovávají různě: někdo k tomu potřebuje více času, jiný méně. K využití určitých druhů potravin jsou potřebné určité látky. Jelikož to lidé nechápou, většinou jedí všechny potraviny bez rozdílu, aniž by se zamýšleli nad jejich slučitelností. Důsledkem je, že část potravin se prostě nezpracuje. A právě ty vytvářejí hromadící se nánosy, narušují normální práci žaludečního a střevního traktu. Vlivem smíchané stravy jsou ve dvanáctníku infikovány pankreatické a žlučové vývody, což v konečném důsledku způsobuje choroby trávicí soustavy, ale také organismu jako celku.

Když jsem tohle všechno pochopila, dospěla jsem k přirozenému závěru:

1. **Nesmí se současně jíst neslučitelné potraviny.**
2. **Organismus se musí pravidelně zbavovat nahromaděných nánosů.**

Nejdříve si něco povíme o tom, jak škodlivé usazeniny odstraňovat.

1. Pročišťování střev

Příznaky dokazující, že střeva jsou zaplněna nánosy odpadů:

- náhlé bolesti hlavy, ospalost, nadýmání, bolesti v podbřišku, kručení ve střevech
- stomatitida, zánět očí, kloubů, onemocnění jater
- černý povlak na zubech
- angína, bronchiální astma, zánět nosní sliznice, adenomyopatie.

Výkalové kameny v různých částech střev jsou výsledkem spotřeby moučné, mléčné, masné stravy, cukru, kávy, silného čaje apod. Zvlášť často se usazují v „záhybech“ střev, což vede k postižením jater, žaludku, močového měchýře, prostaty. Vnějším příznakem vzniku těchto kamenů může být výkal ve formě oříšků (ovčí výkaly), což svědčí o odvodňování hmoty ještě ve střevech a usazování kamenů.

Nejdostupnějším způsobem očisty střev je klystýr. Dělá se následovně: do 2 litrů převařené vody (přirozeně teplé) přidáme 1 polévkovou lžíci citronové šťávy (lze také použít jablečný ocet 4,0-6,0%) a nalijeme ji do nádoby na klystýr. Tu umístíme do výšky 1,5 metru. Konec hadičky namočíme do rostlinného oleje a zavedeme do tlustého střeva – do vzdálenosti 10 (25-30) cm. Během procedury dýcháme ústy. Nejlepší hodinou pro klystýr je 5.-6. hodina ranní, po stolici.

Jak často klystýry provádět? Jejich četnost závisí na týdnu:

1. týden – denně
2. týden – obden

3. týden – po dvou dnech
4. týden – po třech dnech
5. týden – jednou týdně

První rok tyto očistné procedury provádíme 4krát, tedy jednou za 3 měsíce. V následujících letech budou stačit 2-3krát ročně.

Mnozí lidé se častých klystýrů obávají ze strachu před negativním vlivem na mikroflóru žaludku. Především se bojí zmizení prospěšné mikroflóry a objevení se škodlivých mikroorganismů, jež nás otravují svými výlučky. Jde skutečně o vážné postižení, jemuž se říká dysbakterióza. Ovšem otázka spočívá v tom, kde se vlastně bere. Samozřejmě, že není důsledkem klystýru s přikyselenou vodou, nýbrž je následkem užívání léčiv chemického původu, které často užíváme nekontrolovaně, čímž si užitečnou mikroflóru v žaludku hubíme sami. Proto také pokaždé s nezbytností vyčistit střeva vyvstává otázka boje s dysbakteriózou.

2. Léčba dysbakteriózy

Týden dva ráno na lačno, 1 hodinu před jídlem, snězte stroužek česneku. Druhý stroužek snězte večer 2 hodiny po jídle. Příznak vyléčení – zmizí pocit nadmutí žaludku po jídle. V té době Naděžda Semjonovna doporučuje jíst kaše, černý chléb a další celozrnné pokrmy. Rovněž varuje, že zneužívání projímadel může vést k oslabení slizkého povrchu a způsobit trhliny či proktologická onemocnění.

3. Očista jater

Střeva zaplněná nečistotami vydatně přispívají k vzniku různých nemocí, podporují propuknutí zánětlivých procesů v nejdůležitějším orgánu – v játrech. Ne nadarmo se říká, že jsou hlavní laboratoří lidského těla. Jejich základním posláním je krev zbavovat bilirubinu nebo mrtvých erytrocytů, které prožily svých 120 dnů. Zbavit organismus veškerého odpadu, přefiltrovat ho, nejsou nemoc-